

омивалника, тя изпразва въ него напълнената си уста от първия изблик на кръвясалитѣ гърди. Ужасъ!

Само два часа я отдѣляха отъ онова опиянение, отъ оная дива радостъ.

Дали тая кръвъ не е естинската награда за героинята — артистка?

Нека бжде така.

Така тя въ ролята на Маруся отъ пиесата на Андреева „Къмъ звездитѣ“ не чу ли отъ своя баща, мждъръ звездоброй:

— Пжтя къмъ звездитѣ е оросенъ съ кръвъ!  
А какво е впечатлението на самия Матю?

Не значеше ли за него тоя окжпанъ въ кръвъ подъ въ стаята, не закъснѣла да се яви най-сетне, една исполинска точка на наговата „безумна“ дейностъ ?!

Червена точка.

Бързо се прѣска новината за сполетѣлото Съвременъ театъръ нещастие. Съжаления почватъ да идатъ отъ вси страни.

Но . . .

Е ли това достатъчно да успокои другаритѣ-артисти и самия уредникъ на театъра?

Може ли Съвременъ театъръ безъ Маня Икономова ? Имаше ли съмнение, че постройката губи единъ централенъ стълбъ. Ще има ли театърътъ по нататъшенъ успѣхъ, ако продължи своята дейностъ ?

Възможно ли е да се намѣри нейна замѣстница?

Въпроситѣ се роятъ все около името на заболѣлата артисска. Загубата е извънредна, но уредникътъ трѣпне да не би да излѣзе тя фатална.

Налагаше се вече, при по-нататъшното вземане решения, да се има предъ очи, че Маня е болна и че трѣбватъ срѣдства за нейната издържка и лѣкуване. Трѣбватъ срѣдства и за останалитѣ артисти, които не могатъ така лесно да се просхятъ съ съвременъ реатъръ.

Какво да се прави?